Lumi kalandjai: A világítótorony

Egy halk esti mese a háláról, és arról, hogy valaki egész éjjel forog a sötétben azért, hogy más hazataláljon.

Azon az estén, amikor a tenger elsimult, mint egy kiterített kendő, a parti sziklákon már csak a hűvös maradt a nappali melegből. Lumi a víz mellett mendegélt, és a fáradtságtól egyre lassabban szedte a lábát. Már csak egy helyet keresett, ahol lefekhet éjszakára.

A szikla legvégén egy torony állt. A kőfalát fehérre meszelték valamikor, a tövét pedig sötétre mosta a víz. A tetején lámpa forgott, és a fénye lassan végigsöpört a vízen. Aztán megint. Aztán megint.

Lumi sokáig nézte, ahogy a fénycsóva elindul, kimegy a sötétbe, és visszatér. Aztán bement a torony nyitott ajtaján, és felkapaszkodott a csigalépcsőn. Százhét fok volt, mert menet közben megszámolta.

Odafent egy öreg lámpa forgott, vastag üvegbura alatt. A rezes talpa csillogott, a fénye viszont sárgább volt a kelleténél.

„Jó estét”, mondta Lumi.

„Jó estét”, felelte a lámpa, és forgott tovább. „Ne állj a fény elé, ha kérhetem.”

„Mióta forogsz?”, kérdezte Lumi.

„Amióta emlékszem”, mondta a lámpa. „Minden este, amíg meg nem virrad.”

„És láttad már valaha, kinek világítasz?”

„Soha”, felelte a lámpa. „Túl messze vannak. Én csak forgok.”

Lumi közelebb lépett az üveghez. Sós por ült rajta vastagon, ahogy a tengeri szél hagyja. A fal hűvös volt a tenyere alatt, és odalent egyenletesen susogtak a hullámok.

Kihúzta a tarisznyájából a vászonkendőt, és lassan végigtörölte az üveget. Kétszer körbement vele, amíg minden folt eltűnt.

A fény megváltozott. Fehérebb lett, és messzebbre világított. Lumi hátralépett, és onnan nézte. Jó érzés volt, pedig nem csinált semmi nagy dolgot.

Odakint, valahol a sötét vízen, egy kicsi halászcsónak lassan irányt váltott. Addig rossz felé haladt.

Lumi leült a lépcső legfelső fokára, és onnan nézte, ahogy a fény elindul és visszatér. Az üvegbura halkan zümmögött, ahogy a szerkezet fordult egyet.

Éjfél felé a csónak beért az öbölbe. A halász kikötött, felnézett a toronyra, és megemelte a sapkáját. A lámpa ezt nem látta. Forgott tovább.

„Ma valaki hazatalált”, mondta Lumi halkan.

A lámpa egy pillanatra mintha lassabban fordult volna. „Akkor jó”, felelte. „És köszönöm, hogy letörölted az üvegemet.”

„Szívesen”, mondta Lumi. „Reggel, mielőtt elindulok, még egyszer letörlöm.”

Lumi a fejét a hűvös kőfalnak támasztotta. A fény jött, elment, és megint jött. A szeme lassan lecsukódott.

Vége

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Ki dolgozik éjszaka, amíg te alszol? Tudsz mondani valakit?
2. Szerinted miért törölte le Lumi az üveget, ha nem is kérte senki?
3. Kinek mondanál holnap köszönetet valamiért, amit észre sem szoktunk venni?

Mesélte Imre Viktor · mesemorzsak.hu · Ezt a mesét és a többit ingyen olvashatod: mesemorzsak.hu/blog/mesek/esti-mesek/lumi-kalandjai-a-vilagitotorony/